

Istentisztelet Réde, 2020. december 6. Advent 2. vasárnapja. Igehirdető: Dr. Barta Zsolt

Ének: 24: *Az Úr bír ez egész földdel*

Imádság:

Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem;
vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba!
Hadd menjek be Isten oltárához,
vígasságos örömömnek Istenéhez,
és hadd dicsérjelek téged citerával, Isten, én Istenem!
Miért csüggedsz el lelkem,
miért nyughatatlankodol bennem?
Bízzál Istenben,
mert még hálát adok én neki,
az én szabadítómnak és Istenemnek! Ámen!

Textus: Dániel könyve 12. fejezet 1-4 vers

Keresztyén Testvéreim! Adventet Ünneplő Gyülekezet!

A Krisztus második eljövételét leíró bibliai igeszakaszok általában nem mulasztanak el megemlíteni egy valamit – a sötétséget. Jézus Krisztus maga is a nap elsötétedéséről, a hold fényének megszűnéséről és a csillagok lehullásáról beszélt, amikor azokra a napokra készítette fel tanítványait. Az ószövetségi próféták is a homály napjáról, a sötétség napjáról prédikáltak. Zofóniás próféta így mondta ezt: „Harag napja lesz az a nap (...) sötétség és ború napja, felhő és homály napja.” (Zof 1,15). Lényegében Dániel próféta tanítása is megegyezik ezzel. Előbb saját életéből vett történetekkel majd látomásokkal mondja el: a világ sötét helyé válik, olyan sötétté, mint az egyiptomi éjszaka. Amikor sem a nap, sem a hold nem világít, akkor az egyedüli fényt azok a bölcsek és igazak adják, akik Dánieléhez hasonlóan hűségesek maradtak Istenhez. Az Istenhez való mindhalálíg tartó hűség marad az a fényforrás, amely alapján Isten népe tájékozódni tud.

A sötétségnek Dániel könyvében igen konkrét jelentése van. Egyrészt a szenvedést jelenti, amely az egész világra rászakad. Ahogyan a tíz csapás idején valamilyen mértékben Izráel népét is érintették a csapások, úgy ezekben az utolsó időkben Isten népe is osztozik a világ szenvedésében. Erről csupán röviden beszél a próféta, mert nem ezt látta a legnagyobb bajnak. A legnagyobb nyomorúság és a legnagyobb megpróbáltatás az, hogy a világ megpróbálja rávenni Isten népét a bálványimádásra. Dániel saját életéből vett történetekkel, majd látomásokkal mondja el ugyanazt: a világ vezetői és hatalmasai olyan hűséget, olyan rajongást, olyan ragaszkodást várnak el, amely nem fér össze az egy igaz Isten imádatával. Dániel kortársai azért kerültek a tüzes kemencébe, Dániel azért került az oroszlánok vermébe mert ugyan tisztelték az uralkodót, de ezt csak egy pontig tették meg – dicsőséget egyedül Istennek adtak, az embert csupán embernek fogadták el, akinek hatalma véges, élete korlátok közé van szorítva és lehet bármilyen hatalmas is, Isten ennek a hatalomnak a forrása és korlátozója. Dániel látomásai is a világ színterén lezajló küzdelemről szólnak, amelyeknek tétje az ember lelkének megnyerése. Tudjuk, hogy amikor IV. Antiokhosz Epiphánész a szeleukida birodalom uralkodója meghódította Jeruzsálemet, akkor törvénytekercseket égetett, és a jeruzsálemi templomban görög isteneket helyezett el. Nem volt neki elég a harci győzelem, a zsidók lelkét is meg akarta hódítani.

Utódai az ókortól kezdve egészen a mai napig nem elégednek meg kevesebbel, mint hogy az emberek szíve értük dobogjon. Ezen a ponton nem csupán Észak-Koreára vagy a kemény diktatúrákra kell gondolnunk, ahol a népnek kimondottan istenként kell tisztelni vezetőiket. Nyugati világunkban a hatalom eloszlik, sok irányból kéri a szívünket. A kultúra, a gazdasági élet, a filozófia, különféle életfelfogások együtt és külön-külön helyezik próba alá az emberek hitét. Nemrég hallgattam meg egy beszélgetést, amely a környezetvédelemről szólt. Az interjúalany arról beszélt, hogy statisztikákkal nem lehet rávenni az embereket a környezetvédelemre. Ahhoz, hogy az emberek lelkesedjenek a környezetvédelemért lelkeséget, spiritualitást, mítoszokat, érzéseket kell nekik adni. A folyóiratnak, amely a beszélgetést szervezte ez mottója: környezetvédelem, kultúra, spiritualitás. Nem kevesebbről van szó, minthogy vallási rangra kell emelni egy ügyet, akkor lesz igazán sikeres. Sok közéleti elemző megfigyelte, hogy miközben a szervezett vallási élet visszaesik, a vallási vakbuzgóság tetőfokára hág. Nem a környezetvédelem a hibás ebben a kérdésben, nem is csak egy területről van szó. Ha ma valaki sikeres társadalmi ügyet akar elindítani, akkor vallási hívószavakkal szólítja meg az embereket, vallásos elköteleződést vár, küzdelmét a jó és a rossz harcának állítja be és vezetőjét isteni tekintéllyel ruházza fel. Miközben a hivatalos vallási élet visszaesik, az emberek a politikát, egy-egy társadalmi küldetést, kulturális missziót tesznek vallássá. Korunk kísértése nem az, hogy szobrok előtt hajlongunk, hanem az, hogy társadalmi ügyek, diéták, politikai szlogenek kerülnek oda, ahol korábban a hitünk volt – a szívünket foglalják el, képzeletünket megkötik, cselekedeteinket irányítják. Ez a modern kor bálványának kísértése. Sok irányból jön, sokféle alakot ölt, de ugyanazt akarja, a szívünket, egész valónkat.

Két bizakodása van Isten népének, amely hűséges akar maradni Istenéhez. Az egyik, hogy a megpróbáltatások idején Isten Fia egészen közel van hozzánk és megszabadít minket. Dániel próféta Mikáélt, az őrangyalát látta Isten népe mellett a megpróbáltatások idején. Isten népe nem marad egyedül a nyomorúságban, és nem egyedül kell megvívnia harcait. A tüzes kemencében sem volt egyedül a három ifjú Sadrak, Mésak és Abednégó. A király látta a negyediket, aki szabadon sétált a tűzben és arca olyannak látszott, mint valami isten. Dániel is azt mondta a királynak az oroszlánok verméből, hogy Isten elküldte az ő angyalát, aki bezárta az oroszlánok száját. Isten elküldi angyalát, aki ott áll mellettünk vermeinkben és a tüzes kemencékben, és megvédi népét.

Dániel próféta reménysége csodálatosan teljesedett be azon az éjszakán, amikor Isten küldötte, az ő igaz és szent Fia egészen közel jött hozzánk. Nem angyal állott mellénk, hanem maga az Isten Fia. Dániel nagy dolognak tartotta, hogy Mikáél, a védelmező angyal áll népe oldalán. Mi nem dicsérjük-e Istent, amiért hozzánk az ő szeretett Fiát küldte el. Nem is csak mellénk állt, nem csak közel jött hozzánk, hanem egészen emberré vált: „az Ige testté lett.” Feltámadása után pedig nem dobta le magáról az emberi testet, hanem mennybe emelte és azóta is ő az egyház feje, mi pedig az ő testének tagjai vagyunk. Krisztus a maga testét, az Egyházat megtisztítja a keresztség vizében és táplálja, élteti az ige szavával és az Úr vacsorájával. A keresztyén ember pedig úgy kapcsolódik Krisztushoz, mint a szőlővessző a szőlőtőhöz. Amikor tehát a keresztyén Egyházban az igét halljuk, amikor az úrasztalánál összegyülekezünk, amikor a templomban, presbiteri gyűlésen, női körben vagy hittanos kiránduláson vagyunk, akkor Krisztus védő oltalmában van az életünk, Krisztus megtisztít bűneinktől, megerősít minket nehéz harcainkban és oltalmaz bennünket minden

ellenségünkötől. Az evangéliumi üzenet lényege ez: aki Krisztushoz tartozik, arról Krisztus vallást tesz majd az angyalok előtt – akit Isten elhívott magának, azt meg fogja óvni minden veszedelemtől. Isten Fia testet öltése ezt jelenti.

A másik bizakodásunk, hogy Isten ad elénk olyan példákat, akiknek az élete, bölcsessége, hűsége eligazít minket jelen világunkban. Amikor Pál apostol rá akart mutatni az evangéliumra, amikor a krisztusi életről beszélt, akkor saját életére mutatott. A korintusiaknak ezt mondta: „Legyetek az én követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak!” (1Kor 11,1). A Filippieknek ugyanezt mondta és azzal egészítette ki, hogy nem csak ő a példa, hanem mások is. Timóteus is példa, mert a Krisztus ügyét és az Egyház ügyét fontosnak tartotta. Ezzel Krisztust mutatta meg, aki nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő. De az ismeretlen Epafroditosz is példa, mert életét kockáztatta azért, hogy Pál fogságát enyhítse. Pál apostol úgy tekintett az ő szolgálatára és szolgatársai életére mint prédikációra, amely megjeleníti Krisztust. Pál áldozatkészsége, Timóteus hűsége, Epafroditosz szolgálata Krisztust mutatták meg ebben a világban – az ő példájukat Pál követésre érdemesnek tartotta.

Dániel próféta a bölcsekről azt mondta, hogy a feltámadás után fényleni fognak mint a csillagok az égen. Ez lesz a jutalmuk azoknak, akik bölcsességükkel vezetik Izráelt, de megölik őket, vagy ellentmondanak nekik. Életükben sokakat igazságra vezettek. A jutalmuk a feltámadás után az, ami szolgálatuk volt ebben a világban: fénylő csillagok voltak ők, akik megvilágították a sötét éjszakákat, akikhez igazodni lehetett. Mi magyar református emberek mindig is tisztelettel tekintettünk azokra, akiket a hittankönyvek hitünk hőseinek neveznek. A reformátorok tanítása az volt, hogy a szenteket szeretjük és azzal tiszteljük őket, ha életpéldájukat követjük. Nem imádkozunk elhunyt vagy élő emberekhez, de Krisztus igazságát, amely életükben megjelent, követjük. Gondoljatok ti is azokra az emberekre, akik akár élnek, akár már megérkeztek Istenhez, akiknek élete elénk tárta Isten szeretetét! Nem kell, hogy ismert legyen, lehet, hogy egy testvér, barát, nagyszülő, vagy egy velünk szembe jövő idegen az, aki Krisztus világosságát ránk veti. Ljudmila Ulickaja egyik regényében arról ír, hogy az igazi szentek azok az emberek, akik mellett elmegyünk a lépcsőházba; később azonban eszünkbe jut, hogy valami rendkívüli volt abban az emberben. A filmbeli Andrej Rubljov a híres orosz ikonfestő, szerzetes egyszer azt mondta, hogy olykor megesik, hogy belenéz egy egyszerű ember arcába és ez az élmény olyan, mintha istentiszteleten lett volna. Bátorítsuk és biztassuk mi is a szívünket annak nagymamának a hitével, aki szent makacssággal vezetett minket Istenhez. Merítsünk erőt a bátraktól, Luthertől, aki ki merte mondani igazságot, Kálvintól, aki nem engedett a genfi városi tanácsnak. De tanuljunk alázatot a szelídektől is, aki maguk mögött hagyták a világot, hogy közel legyenek a legnyomorultabbakhoz. Ne a világ sztárjaihoz igazodjunk, hanem keressük meg azokat a példákat, akik nem magukat mutogatják, hanem Krisztust jelenítik meg.

Keresztyén Testvéreim! Ebben az adventben is tovább működik a világ. A fogyasztás istene, az ellenségeskedés lelke, földi paradicsomot ígérő ideológiák hirdetik magukat. Mi azonban keressük a tisztaságot és keressük az igazságot! Nem kell mennybe felmennünk, hiszen Isten idejött hozzánk – szegény emberek közé érkezett. Krisztus képe pedig ott ragyog rajtatok és le tudjátok azt olvasni Isten gyermekiról. Ebben az adventben is keressétek a sötétségben a fényt, a világosságot, amely elvezet bennünket testünk feltámadására és az örök életre! Ámen!